

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Oostzeedijk 352a - Rotterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . . 5 Cent

BERICHT.

ABONNEMENTEN voor het volgende
halfjaar gaan niet in, voor het eerste voldaan is. Het
tweede halfjaar begint met No. 14.

DE ADMINISTRATIE.

Krijgsraad te Genua.

Wanneer dit nummer onzer courant verschijnt, zal de „Conferentie van Genua“ wellicht reeds tot het verrieden behooren. Op het ogenblik, dat we dit schrijven, is nog niet definitief te zeggen wat het resultaat zal zijn, ofschoon reeds thans dit een vaststaand is: de heeren zijn er in hoofdzaak in geslaagd, de proleten op een dwaalspoor en in den waan te brengen, dat de wereldvrede en de opbouw nu zoo goed als verzekerd zijn.

Wat is het eigenlijke karakter van deze conferentie, van di concilie van het internationale kapitaal? Om deze vraag juist te beantwoorden, zullen we moeten onderzoeken, wat tot de conferentie geleid heeft, welke motieven het internationale kapitaal had om haar te beleggen.

De door de ontwikkeling der productiekrachten in het leven geroepen botsingen tusschen de verschillende kapitalistische machts groepen hebben tenslotte tot den wereldoorlog geleid. Wat niet langs diplomatieken weg bereikt kon worden, de opheffing der tegenstellingen tusschen de kapitalistische machts groepen internationaal, moest met geweld geweld geschieden. Maar, in plaats van de oorlog te tegenstellen op te lossen, heeft hij ze verscherpt. De machineheersers zouden voor een nieuwe oorlog niet terugdeinzen, ware het niet, dat deze de kans voor nieuwe revoluties zou vergrooten. Men zal het thans langs vreedzamen weg probeeren; Hindenburg, Fecht, Haig, en andere veldheeren zijn van het toneel verdwenen, en in hun plaats zijn Lloyd George, Barthou, Rathenau en consorten gekomen. Wat de dikke Bertha's, tanks en gifgassen niet vernoochten — n.l. een gewelddadige oplossing der tegenstellingen te brengen — zal men nu trachten te bereiken door besprekingen, vastgelegd in overeenkomsten en verdragen, in vofjes papier dus.

Wie, die nog beschikt over wat begrip en historische kennis, gelooft, dat het mogelijk zal zijn? Wie gelooft nog, dat de tegenstellingen in het kapitalisme anders dan door de sociale revolutie kunnen worden opgelost?

Toch schijnt het, dat de groote massa der uitgebuitenen nog niet genoeg geleerd heeft. Na zich gedurende vier jaar wederkeerig te hebben afgeslacht, kwamen ze eindelijk tot bezinning en revolutionair verzet, zij het dan nog maar zwakjes. Maar het bleef een guerrilla-oorlog tegen een vijand, die — hoe onderling ook verdeeld — het in één punt eens was, n.l. waar het de onderdrukking van de uitgebuite klasse betrof. Het proletariaat, zijn eigen krachten onderschattend, verviel na eenige vergeefsche stormloopen in een verouderd geslacht in een toestand van afmatting en gevoelloosheid. Het kreeg weer geloof in de scheppende kracht van het kapitalisme en in de doelmatigheid van zijn eigen reformistische middelen.

Doeh wel verre van weer op orde te komen, bleef het kapitalistische productieproces ontricht, de tegenstellingen verscherpten zich al langer hoe meer, productie en afzet konden niet meer met elkaar in overeenstemming worden gebracht, de crisis, de doodscrisis, zette in. Ofschoon niet meer tot revolutionair verzet geneigd, bleef het proletariaat in een toestand, die het tot verzet noopt, het gevaar voor revolutie bleef en is latente aanwezig. Intusschen kon het revolutionaire Rusland niet wachten, tot de arbeiders van West- en Middel-Europa tot de definitieve afrekening met het kapitaal overgingen. De boeren verlangden handel met het buitenland, opbouw en vrede met het kapitaal. De Sowjetregering moest voor hunnen drang wijken, het communisme, of wat er dan bestond, werd gelikwidet; zij zocht toenadering tot het Europeesche kapitaal. Wederkerige nood leidt tot wederkerige

waardeering en solidariteit, tot gemeenschappelijke conferenties en..... al den aankleef van dien, zooals gemeenschappelijke maaltijden.

Ja, die gemeenschappelijke maaltijden! Zij zijn als het ware het symbool van de gemeenschappelijke uitbuiting van het wereldproletariaat. Wel krijgt de arbeidersklasse harde lessen in de geschiedenis. Tengevolge van zijn eigen gebrek aan revolutionaire wil en daadkracht ziet hij zijn vroegere helden (en voor hoevelen zijn het nog helden) met de meest geraffineerde tegenwoordigers der wereldbourgeoisie gemeenschappelijk confereeren, converseeren, dineeren en..... complotteeren tegen hen, tegen de arbeidersklasse zelf. Want de conferentie van Genua is niet alleen een poging tot algeheele verzoening van de kapitalisten onderling, zij is tevens en vooral de internationale krijgsraad van het internationale kapitaal tegen het internationale proletariaat.

Er moet slag geleverd worden — tegen de proleten. En daarvoor is in de eerste plaats eensgezindheid noodig. Naast de gemeenschappelijke actie staan — met andere woorden: *Kapitalisten van alle landen, vereenigt u, want het gaat om uw bestaan!* En zij vereenigen zich.

Of zij hun doel zullen bereiken, is een andere vraag. Dit hangt af van de arbeidersklasse, van de mate van hun klassebewustzijn en hun revolutionaire wil. Zeker is, dat het den kapitalisten niet gelukken zal om de tegenstellingen in het kapitalisme zelf op te lossen, want zij kunnen hun eigen productieproces niet beheerschen. En wat zij ook zullen besluiten, de ontwikkeling der maatschappij zal anders gaan dan zij wenschen. Want niet een Lloyd George, een Poincaré, een Rathenau of een Lenin maken de geschiedenis, maar de in de maatschappij werkende productiekrachten bepalen in eerste instantie den gang der ontwikkeling. En deze krachten zullen het proletariaat voortstuwelen naar vernieuwde en verhoogde revolutionaire activiteit, zij zullen de reformistische illusies uit de arbeidershoofden barmen en ze ontvankelijk maken voor onze propaganda.

Deze zekerheid geeft ons de kracht om trots alles voort te gaan met het strijdbare optimisme, dat over alle moeilijkheden zegeviert.

De erkenning van Rusland.

De erkenning van Rusland door de kapitalistische naties is een feit geworden.

De burgerpers noemt dit een gebeurtenis van buitengewone draagwijdte. Een gebeurtenis, welks verstrekende betekenis echter door het proletariaat in het juiste licht moet gezien worden.

De betekenis der Russische revolutie in z'n opkomst en teruggang overheerscht weliswaar in z'n grootheid bijna alle andere maatschappelijke ontwikkelingen van den laatste tijd, maar in strekking bestaat zowel over 't geheel genomen als in 't bijzonder overeenkomst tusschen al deze uitingen van klassenstrijd.

Een merkwaardige overeenkomst in wezen zoowel als in waardeering er van door de burgerlijke klasse bestaat in de „erkenning“ van „Sovjet“ Rusland en die van de vakbeweging door de meest ver vooruitziende vertegenwoordigers der kapitalistische klasse. Waaruit toch bestaat de „erkenning“ van de vakbeweging? Alleen hieruit: dat de werkgever bereid is met vertegenwoordigers der vakorganisatie te praten, mits deze vakorganisatie zich gedraagt als een behoorlijke, nette „bonafide“ vereniging, die hoogstens het woord klassenstrijd eens als propaganda mag gebruiken. De erkenning van de vakbeweging door de werkgevers kwam tot stand als gevolg van de wil der werkgevers om het opkomend verzet der arbeiders in de parlementaire periode te voorkomen.

Het is dan ook verkeerd, dat de arbeiders in deze erkenning, die zich hoofdzakelijk demonstreert in het z.g.n. georganiseerd overleg, een machtsuiting zien. Het georganiseerd overleg is voor de bezitters van de grootindustrie en het groot-transportwezen een uiterst geschikt middel, om de aandacht der arbeiders van

hun strijd af te houden. Of zij er in zullen slagen? Niet duizend. Door het steeds intensiever uitbuiten van het proletariaat zal zich ten slotte ook dit bedrog ontmaskeren en na een harde leerschool zullen de arbeiders eindelijk leeren, dat de weg der verlossing niet gaat over de economische democratie, maar over de raden van arbeiders en soldaten, over den weg van den gewapenden klassenstrijd.

De erkenning van Rusland door de kapitalistische mogendheden betekent voor de revolutionaire arbeider het einde der Russische revolutie, het einde van deze Russische revolutie. Rusland zal zich hebben te gedragen als een „beschaaft“ natie. D.w.z. als een beschaaft zoover. De Russische staat — wie aan het hoofd er van staat, doet niets kerkzake — zal niet alleen sanctie moeten geven aan de uitbuiting van het meest uitgebuite volk ter wereld, maar zal zelfs eventueel verzet met geweld moeten keeren. Dit is nu eenmaal de taak van een „beschaaft“ staat. Een der voornaamste bepalingen uit de resoluties van Cannes, op welks resoluties de conferentie van Genua gebouwd is, is de volgende:

„Afvoren buitenlandsch kapitaal beschikbaar kan worden gesteld voor de steunvereeniging aan „eenig land, dienen de buitenlandsche geldbeleggers verzekerd te zijn, dat hun bezittingen en „hun rechten in het betrokken zullen worden ge„eerbiedigd en dat de vruchten van hun onder„neming in dat land in werkelijkheid ook zullen „worden verkregen“.

In deze enkele resolutie culmineert feitelijk de geheele kapitalistische moraal.

Beschikbaar stellen van crediet op voorwaarde van intensieve uitbuiting van het proletariaat van wiens arbeid de vruchten ten deel zullen vallen aan de buitenlandsche geldwolf.

Wie deze resoluties aanvaardt, stelt zich in dienst van de internationale bourgeoisie.

Gezien de hachelijke toestand van het Russische volk moge men geneigd zijn de houding van de Russische delegatie goed te praten — men moet een opportunist van het zuiverste water zijn om nog te durven beweren, dat de wereldrevolutie door het praten met het „puikje“ van de vertegenwoordigers der kapitalistische landen, een stap nader komt. Zal Lenin straks in Rusland de rol van Nosko in Duitsland vervullen? Wij gelooven het! De erkenning van Rusland zal dan ook pas een klaar beeld van de waarde er van voor het proletariaat geven.

Crisis en Revolutie.

Het wetenschappelijke socialisme neemt als uitgangspunt der sociale omwenteling een algemeene en vernietigende crisis aan, een crisis dus zooals die, waarin het kapitaal zich thans wentelt en waaruit het zich tevergeefs poogt los te worstelen. De vraag, of dit nu inderdaad de doodscrisis van het internationale kapitaal is, of dat zij van voorbijgaanden aard is zooals voorgaande, mag eenigszins speculatief schijnen, voor den objectieven beschouwer zijn er gronden te over, om aan te nemen, dat het eerste inderdaad het geval is.

De vroegere crisissen, die vrij regelmatig intraden na een periode van verhoogde productiviteit, zijn mede de oorzaak van het imperialisme geweest, van de zucht om buiten de nationale grenzen afzetgebieden te zoeken, waar het nationale kapitaal, evenals in het eigen land, baas was. De snel op elkander volgende oorlogen waren een begeleidend verschijnsel van deze handelscrisissen.

Wat is nu het karakter van de huidige crisis, die nu al geruimen tijd duurt, veel langer dan de vroegere, en die nog steeds in scherpe toeneemt? Is er slechts sprake van overproductie en behoefte aan nieuwe afzetgebieden?

Het valt al dadelijk op, dat er van overproductie in den eigenlijken zin van het woord geen sprake is, want feitelijk is er van alles te weinig. Al bepalen we ons alleen nog maar tot Rusland, waar letterlijk alles

noodigheden voortbrengt, zou die artikelen bij kommunistische productie bij een werktijd van 3 à 4 uur per dag gemakkelijk kunnen voortbrengen. Voor de kapitalist kan hij 8, 10, weldra 12 uur zich afjakkeren, om de bourgeoisie te verrijken. Het revolutionaire proletariaat heeft met aandelen in de productie niets te maken. Het zal zijn eisch van de heele productie hooghouden. Het eischt geen medezeggenschap, maar alleszeggenschap.

Met de fusie van deze twee vakcentralen zal de contra-revolutie zich steviger geconsolideerd hebben. Het opstellen van een dergelijk program in deze tijd betekent de arbeidersklasse weerloos uitleveren aan de brute, alles vernietigende bourgeoisie. Alles vernietigend, behalve de lieve divo's.

Dat het voor de vakbonden mogelijk is een dergelijk program op te stellen, bewijst maar al te zeer, hoe de massa's nog in burgerlijke ideologie, in de samenwerking tusschen Kapitaal en Arbeid, verstrikt zijn. Duidelijk blijkt, dat de contra-revolutionaire rol, die de vakbeweging speelt, voor 't allergeenste deel wordt veroorzaakt door de burgerlijkheid der massa's. Dat betekent, dat men een zogenaamde „verovering“ van de vakbeweging, zooals de officiële kommunisten dat zeggen na te streven, niets gewonnen is. Ook als aan 't hoofd aan deze massa's revolutionaire leiders zouden staan, zou er weinig meer mee te beginnen zijn. De koppen van de massa's moeten gerevolutioneerd. En zoo blijkt alweer, dat 't vraagstuk der revolutie het vraagstuk van de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeidersklasse is.

Voor een verbitterde criticus.

Een welwillende hand zond ons een nummer van onze krant terug. Genoemde hand had 't blad rijkelijk van op- en aanmerkingen voorzien. We zijn de eigenaar van dat lichaamsdeel dankbaar voor de betoonde belangstelling.

Samengevat komen de opmerkingen op 't volgende neer. Onze krant scheldt al even erg als de andere. Als 't proletariaat zich van zijn bonzen bevrijdt, moet het zich ook van de K.A.P. bonzen bevrijden. En ten derde: als de K.A.P. macht krijgt in de toekomst zullen wij de nieuwe reformisten zijn.

Op deze opmerkingen kan onze opmerker willen we de volgende opmerkingen maken.

Ja, waarde vriend, met dat schelden is 't een moeilijke geschiedenis. Nou doen we zoo ons best, de dingen steeds zakelijk te houden en toch moet een verwijt, als dat van jou tot ons komen. Ik meen dan ook, dat het niet gerechtvaardigd wordt door de feiten. Je stoot je er eenvoudig aan, dat we 't kind bij de naam noemen. Als wij zeggen, dat de vakbonden in het huidige stadium het heftste bolwerk zijn voor de bourgeoisie, of dat de kommunistische partijen met pak en zak naar de 2e internationale overloopen, dan zie jij daarin schelden en verdachtmakingen. Maar de werkelijkheid is, dat wij dat zoo zien. Voor ons is daarom de bitterste waarheid, wat voor jou grove leugens is. Dat is eenmaal niet anders. Uit deze gezichtshoek is het daarom alleszins begrijpelijk, als de redactie van De Tribune aan ons adres opmerkt, dat wij bestaan van de leugen.

Overigens doen we altijd verstandig niet in de eerste plaats op de z.g. ion te letten, maar op 't geen wat gezegd wordt. De een zegt het zus de ander zoo. Of te wel: ieder vogeltje . . . enz.

Dan je opmerking betreffende de bonzen. Inderdaad moet het proletariaat altijd en overal de „bonzerij“ bestrijden. Dus ook in de K.A.P. Waarom daar niet? De leden van een Kommunistische Arbeiders Partij zijn toch zeker geen engelen, kunnen toch niet geheel ontkomen zijn aan de opvoeding der burgerlijke maatschappij? Daar ontvangen we de opvoeding, dat leider van bedrijf of staat meten de heerscher over dat bedrijf of in die staat is. De massa is voor hem werktuig. De kommunisten zijn voor een zeer groot deel aan deze burgerlijke opvoeding ontgroeid. De een wat meer, de ander wat minder. Wie heeft alle burgerlijke invloeden afgeschud? Niemand. Dat in onmogelijk.

Maar een gewaarschuwd man geldt voor twee. 't Erkennen van 't gevaar is voor een gedeelte reeds de bestrijding van 't kwaad. De ontwikkeling tot zelfstandig denken en handelen van 't proletariaat is de rationele oplossing van het probleem. Die organisatie, die de zelfstandigheid van denken en handelen 't best ontwikkeld heeft, zal de minste last van „bonzen“ hebben.

Je derde opmerking verdient eveneens een kleine uitwijding. Als de K.A.P. macht krijgt, zullen wij de nieuwe reformisten zijn. Wel kameraad, dit is een besluit bij analogie, door overeenkomst. Doordat je de verschillende politieke partijen tot het reformisme hebt zien bekeeren, daarom zal dit ook voor de K.A.P. zijn weggelegd. Ik moet je eerlijk zeggen, dat je besluit mij een beetje te voorbarig en in ieder geval door die analogie niet voldoende gefundeerd is. De zaak is

zoo, dat reformisme de K.A.P. onmiddellijk naar 't graf voert. Je moet niet vergeeten, dat de 2e, 2½ en 3e internationale plus de vakbonden besloten zijn het kapitalisme weer op de been te helpen. Daardoor moeten ze noodwendig groote deelen van het proletariaat tegen zich in gen. Ze moeten daardoor met de belangen van 't proletariaat in conflict komen. De K.A.P. kan dat proletariaat alleen vereenigen onder de vaan van de revolutie, alleen onder de heftigste bestrijding der burgerlijke maatschappij. Zou ze dat niet doen, zou ze reformistisch worden, dan kwam ze in 't vaarwater der andere politieke partijen en zou ze oogenblikkelijk daarin verdwijnen.

Overigens houd je laatste opmerking een compliment voor ons in. Dat we in de toekomst reformistisch zullen worden, betekent, dat we het nu niet zijn. Wij houden nu dus aan 't proletariaat de onverzoonlijke klassenstrijd voor. Wij belichamen op 't oogenblik de verste doeleinden van 't proletariaat als klasse. Dat is genoeg. Dat geeft ons kracht, om in onze moeilijke strijd te volharden.

De strijd tegen de bonzen, de strijd voor 't zelfdenken en handelen van 't proletariaat is tegelijk een strijd tegen het reformisme. Zelfbewuste massa's laten zich niet om persoonlijke macht van deze of gene leider van hun onmiddellijk klasse doel, de vestiging der dictatuur, afbrengen.

Ondertusschen nogmaals m'n dank voor je opmerkingen, makker.

Wij bestaan van leugens.

Het is niet de schuld van de K.A.P. dat „De Tribune“ de waarheid ontrent Rusland en de tactiek der 3e internationale niet aan de lezers bloot legt. Juist het feit dat het P.B. der Nederlandsche C.P. alle kritiek en openlijke bespreking van deze zaken verhindeert — o.a. door ingezonden stukken te weigeren en door 90% der leden van de afd. Enschede te roeyeren — was een van de oorzaken dat de bewuste en eerlijke arbeiders uit de C.P. moesten treden. Zij wilden niet mede verantwoordelijk zijn voor de grootsch opgezette misleiding waardoor de C.P. in Nederland en in heel West-Europa voor de arbeiders als communisme wilde afschilderen, wat daarmee niets te maken heeft. Zij wilden het proletariaat zonder demagogie de waarheid zeggen.

Onlangs werd in „De Tribune“ daarover geklaagd. De redactie antwoordde den inzenden dat zij niet alle verlichtsoms van de burgerlijke pers en van dezen (n.l. van de K.A.P.) en anarchistischen kant kan weerleggen. „Wie beschuldigt, moet de bewijzen leveren.“ (De Nederlandsche arbeidersklasse wacht al maanden op bewijzen van de zijde van Wijnkoop c.s. omtrent de spionage van Geers en zijn bende). De redactie beschouwde ons terecht als een partij met een blad dat de leugen noodig heeft om in 't leven te blijven. Juist, arbeiders, zoolang zij in een net van leugens gebonden wordt en afgehouden van den revolutionairen klassenstrijd, zullen wij vechten en tobben om al die leugens aan de kaak te stellen en het licht te maken in uw hoofden. Zoo stom is deze redactie van „De Tribune“ dat ze niet eens begrijpt welk een onbedoelde lof ze onze partij toezwaait. Wij zijn geen partij om partijtje te spelen. Wij haten alle partijen. Noodgedwongen hebben we ons vereenigd om het proletariaat zelfbewust te maken en te bevrijden van alle leugens die het verftigt. Helaas, we kunnen nog lang niet verdwijnen: de leugens liggen tot hooge muren opgestapeld om u heen.

Men maakt u wijs dat in Rusland de arbeidersklasse geheel achter het huidige Sovjet-regiem staat. Maar: „Volgens een bericht in de Prawda hebben 22 leden der C.P., behorende tot de zogenaamde arbeiders-oppositie, met Slapnikof en Alexandra Kollentaj aan het hoofd, op de vergadering van het uitvoerend comité der internationale een verklaring afgelegd, waarin zij zich scherp verzetten tegen de leiders der C.P. en hun politiek. De Prawda merkt naar aanleiding hiervan op, dat zij die deze verklaring aflegden, het centraal comité der partij niet van te voren met hun voornemen in kennis hadden gesteld.“

Wijnkoop buldert in Enschede: „Wie zegt dat er in Rusland kapitalisme bestaat, liegt. Maar wij vragen alleen: „Waarom dient dan een wetboek van handelsrecht, waarom moeten dan de vakvereenigingen weer weerstandskassen instellen, waarom worden dan politieagenten die bij een staking aan een schoenenfabriek te Moskou tegen de arbeiders geweld wilden gebruiken, voor de revol. rechtbank gehaald?“

Wat het deelnamen van kommunisten aan een z.g. arbeidersregering (n.b. onder het kapitalisme!) betreft, alleen dit berichtje nog: „Naar de Köln. Zeitung uit Dresden vermeent, zijn sedert geruimen tijd onderhandelingen gaande om de kommunisten op te nemen in de regeringscoalitie, die in Saksen thans uit meerderheidssocialisten en onafhankelijken bestaat. De kommunistische groep is bereid in de regering te treden.

Meerderheidssocialisten en onafhankelijken kunnen het echter niet eens worden over de vraag, wie van beide een hunner ministers plaats zal laten maken voor een kommunistischen.“

Nogmaals, arbeiders van Nederland, de K.A.P. bestaat omdat zij belogen wordt, en zoolang zij belogen wordt. Kameraden, dat wil zeggen dat de K.A.P. zal bestaan tot op het oogenblik dat zij door eigen strijd uw misleiders afgeschud en uw vijanden neergeslagen hebt. Dus tot op den laatsten dag van de proletarische revolutie en dictatuur.

INGEZONDEN.

Geen steun aan de hongerenden in Rusland?

In dit chaotische tijdperk tracht het liefdadige kapitalisme de omvang van ontzettende rampen, als nu in Rusland, te stuiten door een beroep te doen op de „menschelijkheid“ en liefdadigheid der „volkeren“.

Het behoort geen disput te zijn tusschen ons, dat revolutionairen botweg weigeren, hun steun te leenen aan dergelijke acties.

Maar dat was niet hetgeen ik bedoelde. Voor eenige jaren terug, toen de revolutie in Rusland begonnen was en het Russische volk wetens of onwetens (aan de arbeiders wordt doorgaans niet gevraagd of zij hun handelingen wel bewust zijn) na een vierjarige periode van bloed en moord zich wederom moesten opmaken tot den strijd, dooh nu voor een heiliger doel, toen had het proletariaat van Rusland de sympathie van alle kommunisten internationaal. En het was een uitgemakte zaak geweest, indien toentertijd de arbeiders van Rusland door een zelfde ramp getroffen waren geworden, dat dan elk communist (waaronder ook zij die nu in de K.A.P. zijn vereenigd) zich er voor had gespannen om zijn steun te verleenen.

En nu komt de redactie met de voorstelling van „poismonies breien voor soldaten die in de loopgraven verrekken“ en haalt daarbij het kapitalisme aan als de onmiddellijke oorzaak van al dat immiese leed.

Maar dat slaat niet op de zaak; die groote domme boerenmassa heeft gevochten onder het tsarisme, omdat zij daartoe gedwongen werd en vecht thans nog voor de bevrijding hunner klasse, ook omdat zij gedwongen wordt. Het zou dwaasheid zijn de schuld van het kapitaal te willen verhalen op die proletaren-massa in de doodevelden van Rusland.

Het behoort waarachtig niet in den vorm van liefdadigheid te geschieden, wanneer wij die overblijfselen der menschenwrakken trachten te behouden. Wij hebben (juist de revolutionairen) tot plicht de uitvoerders der revolutionaire ideeën en de moedige strijders der bevrijding onzer klasse te voeden, opdat zij in staat zullen zijn het groote werk door te zetten.

En nu resten ons slechts twee wegen: „Wij weigeren om principieele redenen, (waarmede de stakkers daarginds op de doodeaakkers in geen enkel verband staan) onzen steun te verleenen, waardoor wij verzekerd zijn van een ontzettend verlies van proletarische strijders.“ of:

„Wij steunen zooveel wij kunnen teneinde verzekerd te zijn van het behoud van een nieuwe generatie, die ongetwijfeld de kiemen der nieuwe revolutie in zich draagt.“

En het is daarom, dat ik een beroep deed op het revolutionair klassebewustzijn der K.A.P.'ers. Wij hebben tot taak die gefloederde en verdoemde proletaren, die bezig zijn uit te sterven, wars van alle politieke troebelen, te behouden, omdat wij hen noodig hebben voor den komende strijd.

J. F. van NUGTEREN

Dit „ingezonden“ moesten we bekorten. Zie voor de kwestie ons art. „Inzake steun aan Rusland.“ Red.

Onze Brochures.

Het Communistisch Manifest	20 Cts.
De Grondslagen van het Communisme	25 „
Het Historisch Materialisme	40 „
Klassemorale	10 „
Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Social-Democratie	35 „
De Wereldrevolutie	25 „
Staat en Revolutie, door N. Lenin	40 „
Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij	25 „
De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties)	20 „
De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat	12½ „
De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleepstouw der Intern. bourgeoisie	20 „
Open brief aan Lenin	25 „
Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëlaan 16, Bussum. Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.	

noodig is. Nieuwe afzetgebieden zijn er niet meer, d.w.z. landen, die nog „ontstelen“ moeten worden, zouden dan ergens op de maan of een andere planeet gezocht moeten worden. De koloniale, gedurende den oorlog zich zelf moesten bedriegen, zagen binnen hunne grenzen een industrie verrijzen, waardoor zij grootendeels van het „moederland“ onafhankelijk werden. Hieruit is dan ook de grotere politieke zelfstandigheid der Engelsche dominions voortgekomen.

Dit laatste is echter slechts een van de factoren, die tot de malaise hebben geleid. De voornaamste is zeker wel „onderconsumptie“, zooals de geleerde burgerlijke economen het uitdrukken. Of met andere woorden, de geheele verarming der arbeidende massa's, het gebrek aan koopkracht. Deze verarming neemt nog steeds toe door de groeiende werkloosheid en leensverlagingen. Men zou kunnen aannemen, dat de thans opgeslagen voorraden zoo langzamerhand uitgeput raken, zoodat na eenigen tijd de behoefte weer grooter wordt. Inderdaad wordt er dan ook nog wel verbruikt, maar ten eerste is dit verbruik naar verhouding uiterst gering en ten tweede worden de langzaam slinkende voorraden telkens weer aangevuld door de nog in bedrijf zijnde fabrieken.

Bovendien wordt de verarming der massa's nog in de hand gewerkt door de openhooping van kapitaal in steeds minder handen, hetgeen praktisch neerkomt op de proletarisering van den middenstand en de verscherping der tegenstellingen tusschen kapitaal en arbeid.

Rusland zou met zijn miljoenenbevolking een reusachtige hoeveelheid industrieproducten kunnen afnemen, ware het niet, dat deze zijant betaald moeten worden, want het kapitaal verlangt geld voor zijn waren.

Uit alles blijkt, dat het kapitalisme thans op het punt gekomen is, waarop het aan zijn eigen innerlijke tegenstellingen te gronde gaat. Het is de groote „Kraai“, het onvermijdelijke gevolg van de kapitalistische ontwikkeling, dat een einde maakt aan alle reformistische illusies, aan de illusie der vreedzame ontwikkeling van kapitalisme naar socialisme. Wel had Rosa Luxemburg gelijk, toen zij in haar polemie met Bernstein, den geestelijken vader van het reformisme, aantoonde, hoe onhoudbaar zijn revisionistische theorieën waren. De huidige wereldcrisis toont niet alleen de onhoudbaarheid en het bankroet van het kapitalisme als economisch systeem, maar ook van het reformisme als politiek systeem aan.

Maar al nemen wij de algemeene crisis op wetenschappelijk-socialistische gronden als uitgangspunt der sociale revolutie aan, wij moeten ons er ook van bewust zijn, dat zij slechts de objectieve voorwaarden daarvoor schept. De actieve factor voor de komende omwenteling moet het groeiende klassebewustzijn der arbeiders zijn en de daaruit voortvloeiende revolutionaire daad, de vaste, sterke wil om het kapitalisme den genadedood te geven en hun eigen communistische maatschappij op te bouwen.

Onze eerste taak.

Op 24 April beleege de afd. Rotterdam van de Edoejaape een groote openbare vergadering, waar Mr. P. J. Troelstra sprak over de a.s. verkiezingen. Wij zouden dit wereldschokkende feit niet vermelden, ware het niet, dat bij die gelegenheid één ding weer overduidelijk gebleken was, nl. dat een groot gedeelte van de arbeiders nog steeds in het reformistische moeras

Herstelt het kapitaal zich? *

't Is voor 't bepalen van onze tactiek van 't grootste belang te weten, hoe de economische grondslagen der maatschappij zich in het huidige stadium ontwikkelen. We bedoelen of en hoe de vereende pogingen voor kapitalistische opbouw slagen, of 't waar is, dat opbouw onmogelijk is, dat nu het alternatief is **communisme of ondergang in barbaarsheid**.

Zooda we weten, voelt de bourgeoisie, dat ze weer vaste grond onder de voeten krijgt. Ze meent haar opbouw met succes te kunnen doorvoeren. Kenmerkend hiervoor is een uitspraak van **Coolidge, vice-president der Ver. Staten**. Deze zegt: „Er zijn vele en er komen steeds meerdere teekenen, dat ons land aan 't begin van een wezenlijke economische opbloei staat. Er is een ingrijpende deflatie op alle warenmarkten geweest, die nu afgeslooten schijnt, en ieder ander verschijnsel duidt er op, dat het zakenleven een vaste grondslag gekregen heeft.“

(„Wirtschaftsdienst“ 3-2-22)

Is dit juist? Of niet heelmaal? Of heelmaal niet? Dat moeten we weten.

Inderdaad zijn er teekenen, dat het kapitalisme in sommige deelen van de wereld economisch vooruit

zitten. Want ofschoon voor deze vergadering zoo goed als geen propaganda was gemaakt en men bij de „Voorwaarts“ nog twintig cent moest storten om een toegangsbewijs te krijgen, was de groote zaal van het Verkooplokaal niet alleen stampvol, maar moesten er nog vele tele-aanhoorders naar huis.

Zoo ziet het er in Rotterdam, een proletarische stad bij uitnemendheid, nog uit, bijna vier jaren na de groote wereldslachting, na vier jaren van reformistische politiek. En er werd geesdriftig gezongen: Pieter Jelles, de oude Piet werd ontvangen met het zingen van „... de Internationale!“

Hoe komt het, dat deze man zoo'n invloed heeft op breede lagen van het proletariaat? Zit het in zijn persoon alleen, in zijn idealen? Neen, het komt omdat hij zoo goed uitdrukking weet te geven aan wat er in de arbeiders nog leeft aan reformistische illusies. Illusies, die zij zelf beschouwen als idealen. Zoodra deze illusies zijn gedood, is het ook gedaan met de populariteit van oude Piet.

Indien wij, de Kommunistische Arbeiderpartij, aan deze verderfelijke populariteit een einde willen maken, dan moeten wij dag aan dag overal deze illusies in de koppen der proleten uitroeien. Dat is niet zoo gemakkelijk als het er uit ziet, maar de tijden, d.w.z. de ontwikkeling der kapitalistische maatschappij, is met ons. Wij hebben een bondgenoot in de dialectiek der historie, die de hoofden en harten van het proletariaat ontvankelijk zal maken voor onze propaganda. Daarom aan den slag kameraden. De tijden zijn rijp, de overwinning zal aan ons zijn.

Gouden woorden van Lenin.

„Dat de verantwoordelijke en beste communisten overal in de Staatsbedrijven en gemengde maatschappijen zitten, is geen reden om gerust te zijn. Dit heeft in het geheel geen nut, daar zij niet kunnen „witschappen“ en erger zijn dan een gemiddelde kapitalistische handelsbediende, die de school eener betekenende fabriek en van een belangrijke firma heeft doorgemaakt. Wij worden ons daarvan niet bewust, de communistische hoogmoed bleef. Deze beste communist, ook de eerlijke en toegewijde, die de Katorga (Siberische dwangarbeid, Red.) uitgehouden en den dood nooit gevreesd heeft, kan niet handelen, omdat hij geen handelsman is, dit niet geleerd heeft en niet leeren wil, en die niet begrijpt, dat hij leeren moet. Hij, communist, revolutionair, die de grootste revolutie volbracht heeft, op wien, zoo niet 40 eeuwen van de hoogten der pyramiden, dan toch 40 Europeesche landen den blik gericht hebben, vol hoop op de bevrijding van het kapitalisme, moet leeren van een middelmatige winkelbediende, die tien jaar lang in de winkel rondgelopen heeft en die dit werk verstaat. Gij echter, verantwoordelijke communist en toegewijde revolutionair, gij kunt dit niet alleen niet, gij weet zelfs niet eens, dat gij het niet kunt.“

(Lenin op het 11e Congres der Russ. C.P.)

Wij hebben altijd wel gedacht, dat Marx het aan het verkeerde eind had. Hij had moeten zeggen: De bevrijding der arbeidersklasse is het werk van kooplieden en winkelbedienden. Dan was er geen Marxistische koopman Lenin noodig geweest om het den dommen proleten aan het verstand te brengen.

„Wij gaan niet naar Genua als communisten, maar

als kooplieden, want wij rijden naar Genua met het praktische doel, den handel te vergrooten, die verder gedreven wordt, en die — zoo het iemand gelukte hen tijdelijk met geweld te onderbreken — zich onvermijdelijk verder ontwikkelen zal.“

(Lenin op het 11e Congres der Russ. C.P.)

Maar van likwidatie van het communisme is geen sprake! Waarom zou Wijkkoop anders in het parlement niet als vertegenwoordiger van het Nederlandsche revolutionaire proletariaat, maar van Rusland, zoo vol enthousiasme over Philips' gloeilampen gesproken hebben?

Hoe de dividendjagers de boel ook duur maken.

In deze tijd van kapitalistisch-economische ineenstorting blijkt steeds duidelijker, hoe het privaatrecht der productie-middelen tot rem voor de productie wordt. In deze tijd, dat miljoenen aan 't allernoodigste gebrek hebben, zien we, hoe de kapitalistische staten er toe over moeten gaan, de artikelen kunstmatig duur te maken.

Duitschland heeft een lage geldkoers en een enorm productie-apparaat. Daardoor kan het op de wereldmarkt gemakkelijk concurreren. En de Hollandsche importeurs blijven lachen in hun vuistje bij de enorme winsten, die ze met concurrerende prijzen kunnen maken. Textielgoederen, fietsen en sigaren worden zoo hier veel ingevoerd. Natuurlijk drukt dat de binnenlandse markt. De bedrijven hier floreeren niet. „Er moeten arbeiders ontslagen worden.“

Maar die Hollandsche, Fransche, Engelsche, enz. industrieën zitten ook niet stil. Ze schreeuwen moord en brand, dat ze geen winst kunnen maken, dat de nationale industrie hierdoor naar de blokken gaat. Ze verlangen daarom beschermende maatregelen. Ze verlangen daarom, dat een belasting komt op de betrokken ingevoerde goederen. 't Wordt daardoor duurder en de winstmachine werkt weer beter. Maar daar zijn de importeurs weer niet mee tevreden. En zoo ontstaat een strijd tusschen industrieën en importeurs. Natuurlijk alles in 't belang van 't lieve vaderland.

Oostenrijk voelt zijn industrie door de Deutsche concurrentie ook bedreigd. Het heeft daarom een nieuw tariefontwerp doen maken, om de textiel-, machine-, metaal- en electro-technische industrie te beschermen. Omgekeerd beschermt Polen zich weer tegen de Oostenrijksche textielgoederen. En Hongarije eveneens voor textiel- en voor de metaalindustrie. Italië beschermt weer zijn metaalindustrie. Frankrijk beschermt zich tegen het Amerikaanse graan enz.

Zoo knoeien de heeren maar voort. Maar ons leert 't duidelijk, dat de productie met de huidige eigendomsverhoudingen in botsing komt. En dat de arbeidersklasse het gelag betaalt. De arbeidersklasse heeft met „bescherming der nationale industrieën“ niets te maken.

De productie om de winst voert het proletariaat voortdurend dieper in 't moeras. De winst eischt, dat alle landen hun nationale producten beschermen. 't Proletariaat zal die nationale producties eerst rationeel kunnen organiseren. Maar zonder 'n pleitsie dictatuur zal dat niet gaan.

Een veeg teeken daar tegenover is, dat de buitenlandsche handel, die in '21 reeds afnam, nog verder inschroepelde tot nu toe. En dat nog heftige klassen-botsingen op 't programma staan, kan niet uitblijven, als we zien, dat de prijzen voor het levensonderhoud nog aanhoudend stijgen, zij het dan ook langzaam.

De Amerikaanse bourgeoisie ziet dus lichtpunten. Ook de Engelsche heeft dus goede hoop. In 't 1e kwartaal van 1922 gingen de steenkool-, ijzer-, staal- en textielproductie vooruit. De productiekosten voor steenkool bedroegen: 't 1e kwartaal '21 per ton 29 sh. 8 pence, 't laatste kwartaal bedroegen ze 19 sh. 11 pence. Zoodoende levert Engeland nu zelfs kolen aan Duitschland. Ook ijzer wordt nu naar Duitschland uitgevoerd. We kunnen een en ander begrijpen, als we bedenken, dat de loonen der kolen-, ijzer- en staalarbeiders met f23 per week zijn verlaagd.

Met de buitenlandsche handel blijft het een lastige geschiedenis. Engeland kan nu wat waren in Europa afzetten. Maar als 't daar veel plaats, stijgt de koers van 't Engelsche geld. En dan kan 't niet meer concurreren. Dat de crisis in Engeland overwoeren zou zijn, daarvan is dan ook in geen geval sprake. Van daar dat Engeland zich dan beijvert, om leeningen te plaatsen, bijv. Polen en Tsecho-Slowakije.

Financieel staat Engeland er, na Amerika, het minst slecht voor. Wel zijn de schulden enorm, maar 't kan er toch al toe overgaan, om dit jaar te beginnen, met

Politiek overzicht.

In een vorig artikel zeiden wij, dat het kapitalisme politiek sterker is geworden, in de laatste twee jaren, dat de kans op oorlog kleiner is geworden, en dat het alle krachten inspannt, om tot economischen opbouw te komen ten koste van en door de ellende der arbeiders. Dat het kapitalisme economisch nog in een wanhopigen toestand is, zich in een doodelijke crisis bevindt, maar dat ook hier pogingen worden aangewend om tot de eerste stappen van herstel te komen.

De conferentie van Genua is een van die pogingen. Engeland (wazrachter verborgen de Vereenigde Staten staan) heeft daar de leiding.

Engeland, meent, dat er slechts drie middelen zijn om het Europeesche en daardoor het wereldkapitalisme te redden. Het eerste is, de schulden van Duitschland te verminderen en daardoor Duitschlands koopkracht te vergrooten, de koers van de mark te verhoogen en te bevestigen, en zoo — door wegneming eener al te sterke concurrentie — den Engelschen handel en de Engelsche industrie omhoog te heffen. Het tweede middel is, om de staten van Oost-Europa tot koop en verkoop in staat te stellen. In de eerste plaats natuurlijk Rusland. Als derde middel, dat uit de befde anderen volgt maar van minder betekenis is, geldt de gedeeltelijke ontwapening in Europa.

Tegen al die drie middelen tot herstel van het kapitalisme verzet zich Frankrijk. Want dit wil Duitschland al zijn schulden laten betalen, het wil van Rusland erkenning en betaling der schulden van vóór en in den oorlog, en het wil, om al dat geld te krijgen, een reusachtig leger op de been houden.

Het doel van de Engelsche politiek en van de door Engeland opgezette conferentie in Genua is dus van den aanvang af geweest, Frankrijk te isoëren, alle andere staten tot de drie middelen, die wij noemden, te vereenigen, en zoo Frankrijk tot een compromis te dwingen. En dit is voor een groot gedeelte reeds gelukt.

Lloyd George heeft het zoo weten te leiden, dat alle groote kapitalistische staten van Europa, d.w.z. Italië, Duitschland en Rusland, alle neutralen: Nederland, Spanje, de Skandinavische landen, Zwitserland en waarschijnlijk een groot deel van de staten der kleine Entente bij het toepassen der drie genoemde middelen aan de zijde van Engeland staan. Dit is ook geen wonder, want al deze staten willen den opbouw van het kapitalisme en daarvoor is de opkomst en bloei van het kapitalistische Duitschland en het kapitalistische Rusland noodig. Dat zien de regeeringen van die landen in.

En bovendien hebben al deze staten geld noodig, want de meesten van hen zijn bankroet of half bankroet. En geld is niet te krijgen bij Frankrijk, maar wel bij Engeland en vooral bij het achter Engeland staande Amerika.

Daarom sluiten zich nu in Genua Engeland, Duitschland, Italië, Rusland, de neutralen en het meerendeel der Kleine Entente (met nog anderen als Oostenrijk, Hongarije, Tsecho-Slowakije) aanen, of liever: zij beginnen zich aanen te sluiten. Het is een eerste stap. Alles gelukt nog niet. Er zijn nog te veel geschilpunten. Maar het is een eerste stap.

En het kapitalistische Rusland, het land waar onder leiding der Bolsjewiki een reusachtige, kapitalistische boerendemocratie (d.w.z. de basis voor een reusachtigen kapitalistische staat, ongeveer als voor tachtig jaar in Noord Amerika) wordt gesticht, Rusland speelt hierbij, bij de vorming van dit eenheidsfront, een

rente te betalen op de Amerikaanse leeningen.

In Frankrijk heeft de bourgeoisie nog niets te lachen. Het economische leven in Frankrijk gaat bergaf. De crisis loopt hier niet terug, maar verscherpt zich. Wel verbeterde de valuta iets, maar de franc blijft toch nog beneden de helft van haar pariteit. Bovendien kwam die koers-riziging het economisch leven nog wat verder ontwichten. De prijzen voor de landbouwproducten waren aanmerkelijk gedaald. Het rijzen van de franc maakte nu, dat Amerika met 'n granen kon concurreren. Grooter ontsteltnis onder de Fransche agrariërs. En ze eischen een verhoogen van de toch al heel hooge invoerrechten op graan.

Ook de kalie-industrie ondervond daardoor moeilijkheid. De kalie-werken produceeren 4 x zooveel als Frankrijk verbruikt. Dus moet ¾ uitgevoerd. En ze moet concurreren tegen Duitschland.

De ijzerindustrie wil ook niet lukken. Van de 196 hoogovens zijn er maar 66 in gebruik. Vandaar dat de ijzererts-voorraad zich voortdurend ophoopt. Overproductie. De voorraden zijn nu reeds grooter dan in 1913.

In de kolen-industrie al even beroerd. Ook overproductie. Ze kan niet concurreren tegen de Engelsche en Belgische kolen. De mijnwerkers werken daarom maar 5 dagen per week.

De crisis die de Fransche industrie doormaakt leidt tot een krachtige concentratie van de industrie.

grote rol. Het sloot reeds verdragen met Duitschland, de Randstaten en Polen; die met Engeland, Italië, Tsecho-Slowakije en Roemenië enz. zullen volgen. Dit Eenheidsfront richt zich tegen het proletariaat. Het kan alleen slagen door ellende en ondergang van het proletariaat.

Het verdrag met Duitschland zal reeds het kapitalisme in dit eenige land, waar tot dusver de revolutie sterk dreigde, versterken. De Deutsche revolutie wordt door Rusland uitgemijnd.

En de arbeiders? Zij zien toe en doen niets. Neen, erger dan dat! Zij hebben door het bevel van Rusland en onder de leiding der Russische internationale een bondgenootschap gesloten met de 2e en 21e Internationale en met het I.V.V. van Amsterdam, die — evenals het kapitalistische Rusland en het eenheidsfront der kapitalistische staten — den opbouw van het kapitalisme willen.

De bomaanslag.

Nu heeft ook het gerechtshof uitspraak gedaan in de bekende bomaanslag te den Haag. Een oordeel over die aanslag zelf, is meen ik, reeds vroeger uitgesproken in dit blad. Ik zal het daarover nu niet hebben. Maar wel iets over de opgelegde straffen. Kooyman kreeg dan 6, van der Linde 5, Eekhof (die berouw toonde) 1 jaar en de Haas werd vrijgesproken. Het heeft nu geen zin over deze straffen een sentimenteel gewee-klaag aan te heffen. Van rechtens, die instellingen zijn van een staat als waarin wij leven, is over 't geheel niet veel anders te verwachten. Want de staat is, dat leerde Marx ons reeds, een werktuig der klasseheerschappij, een werktuig tot onderdrukking der eene klasse door de andere. Onderdrukking dan der arbeidersklasse thans door de bourgeoisie, twee onverzoonlijke klassen tegevoert elkaar. Of, zoals Engels, de medewerker van Marx het zeide: „Daar de staat ontstaat is uit de behoefte klasse-tegenstellingen in toom te houden, daar hij echter tegelijkertijd midden in den strijd dezer klassen is ontstaan, daarom is hij in den regel staat van de machtigste, economisch heerschende klasse, die door hem ook de politiek heerschende klasse wordt en zoo nieuwe middelen tot onderdrukking en uitbuiting der onderdrukte klassen verwerft.“ ... Niet alleen de antieke en de feodale staat waren organen tot onderdrukking der lijfgeenen en hoorige boeren maar ook de moderne parlementaire staat is het werktuig der uitbuiting van den loonarbeid door het kapitaal. „Zien we zoo de staat, dan hoeven we ons niet te verwonderen, evenmin te jereemieren daarover dat hij optreedt tegen en straft degenen, die een aanslag plegen, waardoor de heerschers zich bedreigd gevoelen. Gedurende de dictatuur van het proletariaat zal de klassestaat der proletariërs, die er dan is, omdat er nog klasse-tegenstellingen zijn, omdat de bourgeoisie eronder gehouden moet worden, evenzeer op moeten treden tegen degenen die het proletariaat staatsgezag aantasten.“

En andere kwestie is, dat we hier zien, hoe achterlijk de justitie hier is. Want uit de vonnissen blijkt dat politieke misdadigers hier zwaarder gestraft worden dan andere. Tervijl modernere regelingen — een Italiaansch ontwerp bijvoorbeeld — politieke misdadigers lichter straft. Toch moeten de arbeiders zich door dergelijke zachtzinnige regelingen — iets dergelijks zien we nu hier ten opzichte van de dienstweigeraars b.v. komen — niet laten misleiden. Want de staat, de onderdrukkingsmachine der bourgeoisie, komt slechts

met dergelijke regelingen, wanneer die de heerschers niet schaden soms zelfs voordelig zijn, omdat door de invoering daarvan het idee versterkt zou kunnen worden, dat de staat niet een werktuig tot „onderdrukking“ maar integendeel tot „verzoening“ der klassen is. Maar zoo gauw een optreden van het proletariaat werkelijk een gevaar gaat opleveren voor de bourgeoisie, neemt de staat andere, krassere en meer meedoogenloze maatregelen. Dienstweigeraars zal men dan nu onder bepaalde voorwaarden (een onderzoek naar de ernst der bezwaren: 't verrichten van andere arbeid in plaats van den dienst enz.) min of meer dulden. Maar stel eens dat dienstweigeraars, massaal geworden bijv., op een of andere manier een werkelijk gevaar werd voor de heerschende klasse, zou die heele regeling aan kant gezet worden en zou de staat andere machtsmiddelen, die bij heeft als politie, gevangenis, burgerwachten en dergelijke meer gebruiken. En dan dienst de bourgeoisie voor geen middel terug, gemeen als een klasse is, die het hoogtepunt van haar macht reeds overschreden heeft. De terreur in Duitschland, Hongarije, vrijwel alle landen van Europa, nu pas weer in Zuid-Afrika onder leiding van generaal Smuts, hebben dat toch wel afdoende geleerd.

Vakbeweging of revolutionaire B.O.

Wij ontvingen zoo juist het volgende stuk:

Weg met de vakorganisaties. — Constandse zal de volgende stellingen tegen de vakorganisaties verdedigen:

1. De vakorganisaties, welke onder het kapitalistisch regiem specialia die arbeiders vereenigen, die hun arbeidskracht aan de bourgeoisie verkoopen, zijn in haar werkzaamheid geheel afhankelijk van de kapitalistische machten en kunnen zich slechts trachten te verweren tegen de gevolgen van 't kapitalisme, zonder zijn oorzaken aan te tasten:

a. omdat haar belang medebrengt, dat een zoo groot mogelijk deel der georganiseerden arbeiders, aangezien een groot werklozenleger de basis der organisaties ondermijnt — waarom dus getracht moet worden, allen proletariërs productie-arbeid te doen verrichten en de opbouw van het kapitalisme wordt mogelijk gemaakt, zoodat de bourgeoisie vakorganisaties wil;

b. omdat de vakverenigingen geenerlei invloed kunnen uitoefenen op vraag en aanbod van arbeidskracht noch op eenige andere factor, die loon en arbeidstijd bepaalt naar de kapitalistische „economische noodzakelijkheid“ — waardoor ze onmachtig zijn, het „welstandsgeil“ der arbeiders te behouden of te doen stijgen.

2. De vakorganisaties moeten reformistisch zijn, omdat haar streven slechts kan uitloopen op medezeggenschap en het doel van ieder konflikt, tevens zijn oplossing is in het kapitalisme, d.w.z. verzoening met de bourgeoisie op bepaalde voorwaarden.

3. De mentaliteit zoowel van arbeiders als van leiders is die van het parlementarisme, dat slechts wettelijke wegen bewandelt, de revolutionaire zelfactie en individuele opstandigheid door de bevelvoering der leiders ondermijnt, het revolutionair bewustzijn aftapt en nochtans de illusie wekt, alsof verbetering van den toestand der proletarische klasse mogelijk is, terwijl deze alle lasten bij dragen.

4. De ontzenuig der bourgeoisie is slechts mogelijk door een revolutionaire geest bij de arbeiders, dien de vakorganisaties niet kunnen aanwakken, daar

Italië per maand 1 miljard goudlire grooter is dan zijn productie.

Italië zit eveneens in een geweldige, zich nog verscherpende, industriële crisis. De z.g. vrede bracht de nekslag toe aan de machine-industrie. Honderden miljoenen gingen verloren. En al wordt deze industrie door hooge invoerrechten ook beschermd op de binnenlandsche markt, in 't buitenland baat dat natuurlijk niet. Het aantal werklozen neemt nog steeds toe en belooft op 't oogenblik ± 600.000.

Die verhoogen van de Italiaansche geldkoers, was bovendien weer noodlottig voor de agrariërs. Daardoor werden de prijzen der landbouwproducten op de wereldmarkt lager, dan de Italiaansche. Men zal nu in verschillende streken van Italië de graanbouw eenvoudig stop zetten. In Italië staat met een en ander een agrarische crisis voor de deur.

Samenvattend kunnen we dus zeggen: Amerika en Engeland gaan iets vooruit. Van een overwinnen der crisis is voorspand geen sprake. Ook voor Amerika niet, gezien 't voortdurend nog terugloopen van de buitenlandsche handel. Frankrijk en Italië hebben zich in geen enkel opzicht nog hersteld. Daar schrijft de ontwrichting nog voort. Al zou het oploopen der geldkoers ook anders doen vermoeden.

In een veigend artikel zullen we zien, hoe het in Midden-Europa er voor staat.

* Gegevens ontleend aan lat. Presse Korresp. No. 51, 11e jaargang.

* Toch zijn de financ. resultaten der staaltrust nog heel slecht. De dividenden over 't eerste kwartaal zijn wel is waar uitgekeerd, maar uit de reserves.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE: Rotterdam
Oostzeedijk 352a
ADMINISTRATIE:
Transvaalade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

Wat wil het Overheidspersoneel?

De bladen melden, dat er onder het Overheidspersoneel weer beroering heerscht naar aanleiding van de door „hoogerhand“ voorgedragen salarisvermindering. Voor gewone proleten zou dit luiden: loonsverlaging, waar het ambtenaren betreft spreekt men niet van loon maar van salaris, een deftige naam voor eenzelfde zaak. Er is zelfs sprake van het vormen van een eenheidsfront! De besturen van verschillende organisaties hebben de koppen bij elkaar gestoken en besloten tot gemeenschappelijke actie. Berichten uit de kringen van het rijksperoneel wijzen er op, dat de geest goed is en de hogere zoowel als de lagere ambtenaren tot verzet bereid zijn. Ja, zelfs moeten de „hogere ambtenaren“ al een revolutionaire houding aannemen, van de staat een aanval doet op . . . hun portemonnaie.

Maar we zouden het overheidspersoneel willen vragen, wat wilt gij eigenlijk? Wilt ge rebelleren, in opstand komen tegen de staat, waarvan gij notabene zelf een onderdeel zijt? Wilt ge dus tegen u zelf in opstand komen, vanwege de onrechtvaardigheid? Wij moeten u eerlijk bekennen, dat wij in de eenvoud onzes harten er niet veel van begrijpen. Bij andere gelegenheden bemerkten wij van dien opstandigen geest nooit iets. Wanneer de „werkman“ genoeg moet nemen met minder loon, dan vindt ge het misschien erg jammer voor den man, maar dat is dan ook alles. Wanneer er menschen voor hun overtuiging in de gevangenis worden geworpen, dan haalt ge onverschillig de schouders op, want het gaat u immers niet aan; ja, sommige van u helpen er zelfs aan mee. Wordt er in het parlement over uitbreiding van het militarisme gesproken en er toe besloten ook, dan laat het u volkomen koud, want dat is een zaak, die alleen de „volksvertegenwoordigers“ aangaat. Kortom, bij talloze gelegenheden, elken dag weer opnieuw, schijnt het, dat ge totaal gevoelloos, hersenloos en „neutraal“ zijt. Doch nauwelijks is er sprake van, dat „hoogerhand“ de salarissen wil verlagen, of ziet, er komt beweging in de logge massa van het „overheidspersoneel“. Ganschelijk ongemotiveerd natuurlijk, want de overheid, die meent dat dit goed is, is er tenslotte toch ook met de medewerking en toestemming van het personeel zelf; zij zou zich geen dag kunnen handhaven, indien het personeel haar niet dulde.

Vrienden, laten wij het u eerlijk zeggen, uw houding komt ons nu niet bepaald schitterend voor. Wij zeggen niet, dat ge genoeg moet nemen met minder „salaris“, maar wij zeggen voor alles; gij moet niet langer genoeg nemen met de gansche kapitalistische maatschappij. Want doet gij dit wel, dan moet ge u ook neerleggen bij de besluiten van de „overheid“, die de kapitalistische staat in hoogste instantie is. Een alternatief in deze is er niet. Neemt gij genoeg met de huidige „orde“, dan is uw verzet tegen die orde een dwaasheid.

Daarom, als gij actie voert, voert dan actie tegen de gansche kapitalistische orde, verenigt u met den „werkman“, strijdt voor het communisme. Andere actie is geen actie, maar dan Quichotte.

De Doodscrisis van het Kapitaal.

In een van de vorige nummers van ons orgaan hebben wij getracht in het kort het karakter van de huidige crisis aan te toonen en deze toon aangeduid als de doodscrisis van het kapitaal. Als dit juist is, dan is de kapitalistische maatschappij in haar ontwikkeling dus aangekomen op het punt, dat door Marx reeds voorzien werd en dat door hem werd aangeduid als de afgeheele en definitieve ineenstorting van het kapitalisme als productiesysteem, het oogenblik dus, waarop het plaats moet maken voor een hogere maatschappijvorm.

Het is zaak, om telkens weer te onderzoeken of deze opvatting van de huidige crisis juist is, aangezien ons program hierop is gebaseerd en onze propaganda en tactiek hieruit worden afgeleid.

Tot nu toe hebben wij niet kunnen constateeren, dat

buiten de rijen der K. A. P. dezelfde meening heerscht omtrent het karakter van de tegenwoordige crisis. Onlangs bleek ons uit een opmerking van J. R. in de „Tribune“, dat men in die kringen de crisis blijkbaar als een verschijnsel van voorbijgaande aard beschouwt. Daarin werden nl. de woorden van Engels aangehaald, waar deze een vriend, die ongeduldig wordt, aanraadt te wachten tot na de crisis, omdat het proletariaat dan wel actiever zal worden. Hieruit blijkt, dat de parlementscommunisten omtrent de huidige crisis dus dezelfde opvatting zenden huldigen als de sociaal-democraten, namelijk dat deze crisis, evenals de vorige, een voorbijgaande verschijning in de kapitalistische productie-anarchie is. Wij hebben reeds meer gelegenheid gehad om te constateeren, dat men in de leidende kringen der C. P. nu juist niet uitblijft in de economische en Marxistische kennis, althans in het toepassen daarvan, Marxistische politiek wil niet zeggen, Marx of Engels citeeren en vertalen als het in je kraam te pas komt, maar de voortdurende ontleding en bevestiging van de kapitalistische werkelijkheid volgens hunne methode en met de wapens, die ze ons gegeven hebben, om daaruit dan de conclusies te trekken voor de te volgen tactiek in elke periode en nieuwe fase der kapitalistische ontwikkeling. M.a.w. men moet zich dus niet blijven vastklampen aan verouderde strijdmethoden en strijdmiddelen, zooals parlementarisme en vakverenigingen, maar ze wijzigen met elke wijziging, die zich in het productieproces voltrekt. (Wij komen hierop nog afzonderlijk terug).

De vroegere crisissen waren een gevolg van een betrekkelijke overproductie, d.w.z. er was — kapitalistisch gesproken — te veel geproduceerd om rac winst te kunnen verkoopen. Deze mogelijkheid werd overwonnen door het openen van nieuwe afzetgebieden. De Europeesche producten vonden een uitweg naar overzeesche landen. Na een korte periode van malaise en werkeloosheid kwam er weer een van hoog-conjunctuur. De loonen schommelden weliswaar, maar bleven toch op een zeker peil.

Van zulke korte crisissen, die als het ware de groeistijpen van het kapitalisme waren, onderscheidt de huidige zich wezenlijk, want het kapitalisme groeit niet meer, het takelt af. De oorzaak ligt thans niet in de „overproductie“ maar in de veranderingen, die door den oorlog in het productieproces te voorschijn zijn geroepen. Terwijl voor den oorlog het kapitalisme zich voornamelijk op de West-Europeesche industrie baseerde en zijn producten naar overzeesche landen exporteerde, heeft zich gedurende den oorlog vooral in de laatste landen een sterke zelfstandige industrie ontwikkeld, hetgeen politiek in het bijzonder tot uiting komt door de grotere zelfstandigheid der Britische Dominions en de nationalistische bewegingen in de koloniën en invloedsferen (China, Perzië, Egypte). Daarbij kwam gedurende langen tijd de uitschakeling van Rusland als afnemer van industrieproducten. Dit alles heeft aan de industriele overheersing der wereld door West-Europa een einde gemaakt.

Maar de wereldoorlog, die enorme sommen geld versond en geheel Europa financieel van de Verenigde Staten afhankelijk maakte, heeft bovendien de productiemiddelen in hun eigenlijke ontwikkeling belemmerd en achteruitgezet. Aan een verdere technische ontwikkeling der industrie valt onder de huidige omstandigheden niet te denken. Hoever Europa in dit opzicht reeds bij Amerika ten achter staat blijkt uit statistische gegevens, volgens welke in 1921 twee Amerikaansche arbeiders even productief waren als vijf Engelsche. Dit kwam natuurlijk niet door de grotere ijver der Amerikaansche werklieden, maar door de aanwending van betere technische hulpmiddelen. In 1913 produceerde een Amerikaansche mijnwerker per dag 3610 kilo kolen; dit steeg in 1921 tot 3840 kilo. Daarentegen bracht een Duitsche mijnwerker het in 1913 slechts tot 1177 kilo kolen en dit daalde in 1921 zelfs tot 548. Op het oogenblik is één Amerikaansche mijnwerker dus even productief als zeven Duitsche vakgenooten.

Deze gegevens hebben slechts betrekking op een gedeelte der industrie van de drie voornaamste industrie-

landen ter wereld, doch men kan hieruit wel afleiden in welke hoge mate Amerika het oude Europa industrieel de baas is. En deze afstand tusschen de beide werelddelen wordt steeds grooter, waardoor de moeilijkheden om een basis van gemeenschappelijke uitwisseling te vinden steeds toenemen. Wanneer men dan nog de hoge valuta van den dollar en de lage van de mark in aanmerking neemt, dan krijgt men een enig idee, hoe de wereld er thans economisch en financieel aan toe is.

De enige mogelijkheid om een hogere historisch noodzakelijke trap van technische ontwikkeling te bereiken, zou slechts te bereiken zijn door een gezondere basis voor de productie te leggen. D.w.z. door productie naar behoefte. Maar deze verandering kan binnen het raam van het kapitalisme niet plaats vinden, zonder het stelsel zelf aan te tasten en nog verder te ondermijnen. De kapitalistische productie kan zich alleen op de winst baseeren; houdt deze winst, het overschot van de door arbeid verkregen meerwaarde, op dan houdt ook de productie op, en volgt noodzakelijk een crisis.

Men zou hier, historisch een vergelijking kunnen maken met de jaren, die de Fransche revolutie van 1789 voorafgingen. Toen weigerde de adel belasting te betalen aan een staat, wiens schulden met den dag stegen, en lieten zij hun landgoederen onproductief liggen. Thans weigeren de kapitalisten om te produceren, omdat het hun geen winst oplevert, en ondergraven zij hun eigen systeem. Het groote verschil is echter, dat deze sabotage niet op nationale schaal, maar op internationale schaal plaats grijpt. Weliswaar worden er van kapitalistische zijde wanhopige pogingen gedaan om van het bankroet huis nog zooveel mogelijk te redden, ja het kapitaal wordt in dat streven zelfs bijgestaan door de vakverenigingen en de drie internationalen. Maar elke poging (Genève b.v.) is een nieuw bewijs van absolute onmacht om de huidige productie om te zetten in een productie, die de kapitalistische overtreft. Het communisme moet komen. Daartegen helpen geen kwakzalversmiddelen, geen conferenties, ja zelfs geen credieten. Credieten aan bankroete staten kunnen de crisis slechts verschepjen; zij dwingen de ondernemers kunstmatig tot intensievere productie van goederen, waarvoor geen afzet gevonden kan worden. Zelfs indien met behulp van buitenlandsch kapitaal in Rusland en Sibië een tweede Amerika zou verrijzen, dan zou het voor zijn producten slechts binnen eigen grenzen afzet kunnen vinden. Naarmate Rusland industrieel omhoog stijgt, naar die mate zal het als afzetgebied voor Amerika, Duitsland en Engeland zichzelf uitschakelen.

Men kan hiertegen aanvoeren, dat Rusland dank zij die credieten, in Amerika en West-Europa industrie-producten en productiemiddelen kan kopen, waardoor handel en industrie, dus het kapitaal weer zou opleven. Inderdaad zou van een zekere oplevering (een soort van neo-kapitalisme, zooals Pannekoek het eens noemde) in dien zinne sprake kunnen zijn en we zouden dat dan mede aan de parlements-communisten te danken hebben. Maar het zou slechts een stroohalm blijken, waaraan de drenkeling zich vastklampt. Want de crisis is zoo absoluut, dat zelfs de bestellingen uit Rusland het kapitaal er niet over heen kunnen helpen.

Uit alles blijkt, dat de ontwikkeling van het kapitalisme niet langer een stijgende lijn vertoont, maar een dalende. De scherpsinnigste koppen onder de kapitalisten zien dat zelf al in; zij begrijpen, dat hun systeem ten doode gedoemd is. Doch zij willen zoo lang mogelijk als kapitalisten blijven bestaan en wettelen de gevolgen van de crisis af op de ruggen der arbeiders. Al kunnen zij niet meer zulke winsten behalen als vroeger, zij kunnen in elk geval hun leven rekken, dank zij hun bezit. Maar de proletariaten, die niets bezitten en blijvend werkeloos zijn, of zij, die straks voor halve loonen 12 uur per dag mogen ploeteren, zijn gedoemd langzaam maar zeker onder te gaan. Tenzij zij zich van hun toestand als klasse bewust worden en eindelijk zullen overgaan tot wat hun historische plicht is: het onteigenen van de onteigenaars.

deze de in en voor het kapitalisme functioneerende leidersbureaucratie overbodig zou maken.

5. De „binding der deelen“ door revolutionaire bedrijfsorganisaties kan slechts gevolg zijn van de revolutionaire daeden, die de werkelijk opstandige arbeiders vereenigen in hun pogingen tot het bezetten der bedrijven, tegen de belangen van iedere parlementaire leidersbureaucratie in.

6. Na het bezetten der bedrijven en de vernietiging van den loonarbeid zal van reformisme (hervorming van het kapitalisme) geen sprake kunnen zijn, doch zullen zich in de distributie moeilijkheden voordoen, die evenwel geen redenen zijn voor de arbeiders, daarom de revolutie te vreezen.

De redactie van de K. A. kan zich met deze stellingen in het algemeen wel verdedigen, maar meent, dat voor het overnemen der productie tijdens de revolutie organisaties noodig zijn en wel de raden. Deze voor te bereiden door het scheppen van bedrijfsorganisaties is een van de taken, die de K.A.P. zich gesteld heeft.

Constandse geloof, dat deze B.O. zullen verwateren, zoolang de arbeiders nog niet actief-revolutionair zijn en dat zij in dezelfde fouten zullen vervallen als de vakverenigingen. Naar onze meening houden zij dan echter op bedrijfsorganisaties te zijn, niettegenstaande hare vormen met die van B.O. kunnen overeenstemmen. Maar het doel van de B.O. kan nooit reformistisch zijn, omdat zij niet strijden voor verbeteringen binnen het raam van het kapitalisme.

Voor de onteigening der bourgeoisie is natuurlijk een revolutionaire geest bij de arbeiders noodig, maar mogelijk wordt zij eerst door georganiseerde actie.

Tegen het Eenheidsfront.

Op 22 en 23 April hield de nationale raad van de Fransche C.P. een buitengewoon congres. Er werd met groote meerderheid een motie aangenomen tegen het eenheidsfront „om de revolutionaire krachten tegenover de conservatieve reactie“ te stellen. Uit deze motie citeren wij 't volgende:

„De nationale raad verklaart, dat de zuiver revolutionaire grondslagen, waarop de Komm. Intern. door de drie eerste wereldcongressen gebouwd werd, als onaantastbaar beschouwd moeten worden. Iedere schending dezer grondslagen zou het internationale communisme zijn bestaansrecht ontnemen. Wel verklaart de nationale raad, dat nieuwe strijdvoorwaarden, die uit de politieke en economische situatie voortvloeien, wel is waar voor de afzonderlijke komm. Partijen bepaalde veranderingen in haar tactiek rechtvaardigen kunnen, maar, onder geen omstandigheden genoemde grondslagen afbreuk mogen doen. De nationale raad bevestigt daarom de besluiten van het 3e congres van de Komm. Int. opnieuw en acht het, in verband met de voortdurende strijd der arbeidersbeweging, als zijn plicht, tot de massa's te gaan, doordat hij haar concrete strijddoel-einden voorstelt.

Tegelijk echter herinnert de nationale raad eraan, dat de Komm. Intern. niet zonder gevaar neiging toonen mag, uit grond van dezen strijd voor beperkte doeleinden, haar algemeene revolutionaire actie prijs te geven. Meer dan ooit moet het communisme in den tegenwoordigen toestand bij iedere gelegenheid toonen, dat alle gedeeltelijke overwinningen, ja zelfs zulke, die voor de arbeiders bij hun strijd een werkelijke betekenis hebben, de arbeiders nooit mogen doen vergeten, dat er voor het proletariaat anders geen bevrijding is, dan door de verovering van de macht in de staat. Onder welke naam en in welke vorm het door de Komm. Intern. veroordeelde reformisme en opportunisme zich ook mogen voordoen, de Fransche C.P. zal ze allen tijde bij iedere wederopstanding ten sterkste bestrijden.

„De nationale raad spreekt zich in overeenstemming met de verklaring van Marseille in principe uit tegen alle overeenkomsten met de generale staven der socialisten en reformistische syndicalisten. Hij betreurt de experimenten van parlementaire samenwerking met de sociaal-democraten, die in verschillende landen door de C.P.-en ondernomen werden, en verworpt de plannen van deelname aan de regering, die als middel tot doorvoering van de tactiek van het eenheidsfront aanbevolen zijn.

De nationale raad neemt de resoluties van het groote Uitvoerend Bestuur der Intern. als kennisgeving aan, maar verklaart, dat alleen het soevereine besluit van 't 4e wereldcongres de strijdpunten met de noodige autoriteit definitief mag beslissen.

„De nationale raad meent, allereerst de executieve in Moskou op 't gevaar te moeten wijzen, dat verbonden is aan de te Berlijn besloten oprichting der commissie van negen. Wat deze is een organisatorische

band tusschen de drie politieke internationale en is zoo juist door het executief-comitee bekrachtigd.

Het bestaan, de in haar duur onbeperkte werkzaamheid, en zelfs de bevoegdheden van deze commissie van negen komen de nationale raad onverenigbaar voor met de organisatorische onafhankelijkheid der communistische beweging.

Klassemoraal.

„De Tribune“ heeft het zonder aanmerkingen geplaatst het stuk van den heer Luger van „De Telegraaf“, waarin deze vertelt van den hongersnood in Samara. 't Is anders ijszakkend burgerlijk, wat daarin verteld wordt van het Sovjet-Bewind. 't Is de gruwelijke vergissing van de Russische C.P., die we ooit in „De Tribune“ gelezen hebben. Ziehier het stukje dat we zonder commentaar overgenomen vonden in „De Tribune“ van 27 Maart.

„De steden zijn dus de verschrikkelijkste plaatsen, ook omdat hier de tegenstelling aanwezig is van honger en betrekkelijken overvloed. Want is het niet vreeselijk, dat lieden van honger sterven in de straten van Samara, terwijl op de markt die enkele schreden verwijderd is, het voedsel in zakken opgehoopt staat? Di. was mijn eerste vraag: die ik aan den vertegenwoordiger der sovjet stelde. „Waarom neemt men dit voedsel niet om het te distribueeren?“

Het antwoord was, dat dit voedsel een te gering kwantum vormde om er met succes een distributiesysteem op te bouwen. Nam men het in beslag dan zou het eenige resultaat zijn, dat opnieuw elke hou velheid voedsel vordween en verborgen zou blijven. Thans kunnen zij, die nog iets bezitten, voedsel kopen. De nieuwe economische politiek der Sovjetrepubliek laat thans dezen handel toe, omdat iedereen er om geschreeuwd heeft en men ten slotte onder deze presie moest bezwijken. Maar men mocht de beheersching bewonderen, waarmee deze hongerende aan de groote marktplaats in Samara voorbijgingen, onder een poging te doen door een enkelen greep uit deze voorraden nog met eenige dagen het levensproces te verlengen.

Voor ons, kommunistische arbeiders, die nog klassegevoel en klassehaat in ons voelen bruisen, is dit duidelijk genoeg. Daar, in het „roode“ Rusland zijn nog steeds bezitters en er is nog wat voedsel. En onder het z.g. bewind van de z.g. C.P. in Rusland wordt dit voedsel aan de bezitters verkocht. En de niet-bezitters, de klasse, verrekt.

Dat is wat wij bedoelen als wij spreken over de gruwelen van de partijdictatuur. Zoo iets zal onmogelijk zijn, kameraden, als gij opkomt en man voor man strijdt tegen de partijdictatuur en voor de dictatuur van het proletariaat als klasse.

Wettelijke Bedrijfsraden.

Bij de firma Schoetz, Berlijn, hing de volgende aankondiging op 't zwarte bord:

„Met 't oog op de verkiezing voor de bedrijfsraad maken wij bekend, dat wij alleen een bedrijfsraad erkennen, die in de vakvereniging van textielarbeiders georganiseerd is en ook alleen met deze zal onderhandelen. Alle andere bedrijfsorganisaties wijzen wij bestial af.

Tegelijk stellen wij voor, de oude bedrijfsraad opnieuw te verkiezen en eventueel met de arbeider Gärtner uit te breiden. Ook een nieuwe bedrijfsraad kan de bestaande overeenkomsten en tarieven niet omverwerpen, maar alleen onrust stichten en daardoor de arbeiders schade toebrengen.

(Stempel der firma.)

Commentaar overbodig. 't Stuk spreekt voor zich zelf. Duidelijk spreekt er uit, dat het rev. proletariaat aan deze wettelijke bedrijfsraden niets heeft, dat ze met de verovering van de macht, met 't vestigen der dictatuur, met de onteigening der productiemiddelen niets van doen hebben.

Rectificatie.

In nummer No. 10 is een vergissing geslopen bij de noot van: „Een Intern. blad.“ „De oorlog van staal en goud“ en „Hoe reddten wij Europa“ zijn geschreven door Brailford. Keynes schreef de bekende werken: De economische gevolgen van den vrede“ en „Een herziening van het Verdrag“.

Zoeven verschenen:

De Organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat.

Stork en levensvreugde.

„Elke Twentsche, ja elke Nederlandsche arbeider weet dat er in geen plek van Nederland minder revolutionair en proletarisch leven bestaat dan in Hengelo. Onder de boeren van Usselo is het nog beter! Maar weinig plaatsen hebben dan ook zulke moderne bedrijven als de fabrieken van Stork, of 't moest Delft zijn met zijn „Gist- en Spiritus Fabrieken“. Deze fabrieken zijn een paradijs voor de arbeiders, allen die daar werken hebben een spaarpot, die vetter en vetter wordt omdat zij hem nooit behoeven aan te spreken. Want gestaakt wordt er nooit, en het loon wordt er alleen maar verhoogd. Dat is altijd zoo in moderne bedrijven! Of liever dat was zoo tot deze laatste, de doodscrisis van het kapitaal.

Nu is het ook bij Stork voorgekomen, dat arbeiders op de keien gegooid werden. Op de keien eigenlijk niet. In moderne bedrijven zijn ze zoo ruw niet. Stork zei tegen die menschen: „Jullie kunnen toch op het land gaan werken“. Die stomme, nog niet geheel gemoderniseerde arbeiders opperden beleefd enkele bezwaren: „Ongehoord, overgang, kosten van aanschaffing.“

De moderne, humanitaire Stork stond verbluft en riep uit: „Maar jullie hebben toch te spaarduizen!“ Die domme Hengelo's waren helemaal gaan vergeten, dat zij onder het kapitalisme leefden en zagen te laat, dat of Hengelo geen paradijs, of dat zij er uit verjaagd werden.

Dezelfde Stork schrijft onderwijl over „Medezeggenschap der arbeiders“ en noemt het een „middel om bij de werkliden in de eerste plaats een deel van hun levensvreugde, aan te kweken.“

Dat was 't levensvreugde! Die was voor de Hengelose arbeiders nu juist gelegen in de spaarduizen. En daar komt die crisis, die ze van beide gaat be-rooven. Arme droomers!

Volgens berichten uit Moskou worden de uitgaven voor de verschillende staatsdiensten voor 1922 geraamd als volgt: leger 555 miljoen, marine 72 miljoen, nijverheid 154 miljoen, buitenlandsche handel 142 miljoen, levensmiddelenvoorziening 140 miljoen, onderwijs 123 miljoen, enz. alles in gouden roebels.

De Moskousche sovjet heeft besloten van 1 Januari af den burgers de kosten van begrafenissen in rekening te brengen.

Zoeven bij ons verschenen:

DE ORGANISATIE VOOR DEN KLASSENSTRIJD
4 . . . F. GOTE.
verkorte inhoud: 1. De bedrijfsorganisatie. 2. De Komm. politieke partij. 3. Eenheid v. d. Algem. Arb. Bond en de Komm. Partij.
P 15 12 1/2 CENT. PE POST 15 CENT.
Bestellen bij:
P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.

Onze Brochures.

Het Communistisch Manifest	20 Cts.
De Grondslagen van het Communisme	25 „
Het Historisch Materialisme	40 „
Klassemoraal	10 „
Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie	35 „
De Wereldrevolutie	25 „
Staat en Revolutie, door N. Lenin	40 „
Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij	25 „
De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties)	20 „
De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat	12 1/2 „
De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleepstouw der intern. bourgeoisie	20 „
Open brief aan Lenin	25 „

Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.
Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.

Zoeven verschenen:

No. 2 van „De Baanbreker“
Orgaan van de Komm. Arb. Jeugdgroep A'dam.
Proefnummers Vrolikstraat 271 Amsterdam.